

Понеділок

1

— @ —

Так-так, ти, звісно, скажеш, що в мене не буває без пригод, щось та трапиться. Ось і сьогодні зранку у вагоні, коли сусід по купе діставав мою валізу з ящика під полицю, помітив у кутку на підлозі щось невеличке, зелененьке. Спитав, чи не моя то флешка вивалилася. Флешка була не моя.

Я метикую швидко. Тому варіант віддати провіднику відпав миттєво – він стояв поруч, саме роздавав квитки і точно не мав уявлення, що воно за предмет. Покрутила її в руках і кинула в кишеню. Вирішила: потім відкрию, може, знайдуться якісь координати господаря, то й віддам, раптом там щось важливе.

Тобі вже цікаво? Ото ж! 😊 Тому що я вже влаштувала-ся в єдиному місцевому готелі, а тепер сиджу на заводі (виділили стіл у кабінеті на 4 особи) і пишу тобі. І вже подивилася, що там на флешці. Запхати її у свій ноут побоялася – а як там орда вірусів? Знесе мені все на світі, що я робитиму в чужому місті цілий тиждень без мого бучика?! А тут завод чималий, хоч і в глухомані, у конторі потужний захист, свій сисадмін, коли що, впровадяться. Чесно кажучи, я сподівалася побачити якісь фотки,

а може, ділові папери... А там якісь файли з текстами, чийсь оповідання. І ніяких координат власника. ☹

Я вже один текст проковтнула. Дивний трохи. Але читається. Наче в кіно сходила. І от що: аби ти не сумував там без мене, я вигадала одну забаву. Знаю-знаю, що писати великі листи ти не любиш... Хіба що відповідати на запитання. От і пропоную: а давай читати ці оповідання разом? Я майже впевнена, що автор – жінка, хоча...

От не кривися! Так і бачу, як починаєш вигадувати, що б таке відповісти, аби зістрибнути! Але що нам іще залишається на такій відстані? ☺ Просто мені б хотілося знати твою думку. Зрештою, не сподобається така гра – покинемо. Ніхто не силкує. Але, правда, було б цікаво – гра в паралельне читання. Інакше я в цій дірі загнусь з нудьги за тиждень!

Ні, це не жіночі сюсі-пусі. І не блогерство, якого ти терпіти не можеш. І мене вже підриває почитати ще. У цьому є певна інтрига – я їхала в одному купе з невідомим автором! Правда, у різний час... Можливо, до моїх рук потрапили ще ніким не читані твори? Ех... але вже час і попрацювати...

Коротше, у мене за кілька хвилин зустріч-знайомство з директором, головного інженера вже знаю. Я тобі прицеплю до листа те перше оповідання, а ти вже знайди десять хвилин прочитати. До вечора розкажеш, чи прийшлося до смаку. Там чимало цікавих думок та спостережень! Про чоловіків у тому числі. Власне, воно про чоловіка і є. Правда, дещо старшого і геть не схожого на тебе. ☺

P. S. І не телефонуй, щоб відмазатися! Точніше, телефонуй, але не відмазуйся! Я ж ходила з тобою на футбол?! Ну, то й що, що лише один раз, але ж...

*Р. Р. S. А як будеш дуже пфучатися, розсерджуся і за-
телефоную мужчині пристойної зовнішності, що їхав зі
мною в купе. Він, до речі, виявляв до мене хоч і стрима-
ний, але інтерес. Теж сюди у справах. Залишив мені візи-
тівку. Ага? Ото ж!*

Вже сумую без тебе.

Віталій дочитав і усміхнувся. Знизав плечима, тру-
сонув головою, глянув на годинник на моніторі. До
появи клієнта залишалось ще півгодини, тож він
відкрив текстовий файл, доданий до листа.

*Спостерігач,
або Таблиця Скарабеева*

Неоднозначно у свої п'ятдесят ставився
Володимир Скарабеев до нових реалій пост-
радянського життя. Не всі явища йому по-
добалися, хоча старим він себе ще далеко
не вважав і бурчати не любив, принаймні,
уголос. Хоча густо-часто ловив себе на роз-
думах. А кому це шкодить? Ділиться люди-
на сама із собою думками з різних приво-
дів, оцінює явища, обмірковує.

Власне, поговорити про це йому було ні
з ким. На службі робота за комп'ютером
потребувала зосередженості — не до роз-
мов; близьких друзів не було, сім'ї теж: син
поїхав навчатися до Польщі, там і роботу
знайшов. З дружиною Володимир майже ві-
сім років як розлучився — тихо, безкровно,

не надто шкодуючи. Відтоді одного разу тільки й зустрілися — на похороні колишнього друга сім'ї. Розійшлися доріжки, як то кажуть. Прожили своє, сина виростили і розпрощалися.

Тож душевно поговорити не було з ким. Але це не надто засмучувало Володимира. Він шукав собі розвагу в книжках, у перегляді телевізійних передач (ще один плюс сучасного життя — кількість телеканалів така, що й не охопити), у прогулянках до лісу по гриби. А ще знаходив задоволення в нечастих, але ретельно підготованих теоретично поїздках містами та містечками України, які не кричать із буклетів турфірм, закликаючи іноземців, проте цілком варті уваги туристів.

Скарабеев любив книжки. Дефіциту в них, як колись, уже не було. Ще однією його приємністю були прогулянки на київський книжковий ринок на Петрівці, де можна блукати хоч і весь вихідний день, перебирати книжки на розкладках, розпитувати продавців, щось купити для душі, а можна розглядати собі подібних.

Перечитавши багато видань із психології, Володимир вважав себе знавцем людей та їхніх звичок, умів здогадуватися про приховані мотиви вчинків, прислуховувався до напівтонів, приглядався до поз, жестів, міміки, та, виходячи з прочитаного, метикував, що саме за всім цим стоїть. Лю-

бив він спостерігати та дедуктивно міркувати про якусь людину, зачепившись за окремі деталі її образу. Ні, не в Шерлока Холмса грався наш герой і не злочини розплутував, просто так розважався — з цікавості домалював до черевика його власника. Треба ж чимось заповнювати це життя?

Ще одне нове явище сучасності — величезні супермаркети — Володимир оцінював позитивно, хоча й розумів психологію торгівлі, закладену в цю структуру. Тямив, що, зайшовши туди по хліб та молоко, ніколи цим не обмежишся, а рука сама потягнеться ще по щось, чим замилувалося око. Усвідомлював він і хитрість в одвічному дефіциті кошиків на користь візочків, які наче самі провокують набрати товару більше, підступність прозорих вітрин із їжею та стелажів, де можна помацати та вибрати будь-який товар, одвічно бадьорої музики, що лунає там цілий день, впливаючи на настрої покупців та надихаючи зробити приємність собі або ще комусь. Зрозумілим був йому також «останній акорд» поличок біля каси з різним солодким та жувальним дріб'язком, куди потягнеться рука навіть у дорослого, не кажучи вже про малечу, що нудиться в черзі.

Крім того, супермаркети давали Володимирові можливість, рухаючись із візочком між рядами товарів, непомітно спостерігати